

عنوان مقاله:

تاثیر اندازه ذرات سیلاژ جو و سطح کنسانتره بر مصرف خوراک، قابلیت هضم مواد مغذی، فراسنجه های شکمبه ای در گوسفند نر کرمانی

محل انتشار:

مجله پژوهش در نشخوارکنندگان، دوره 3، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

محمد مهدی شریفی حسینی - هیات علمی

علی شمس - دانش اموخته کارشناسی ارشد

امید دیانی - هیات علمی بخش علوم دامی دانشکده کشاورزی دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

به منظور بررسی تاثیر دو سطح اندازه ذرات سیلاژ جو و دو سطح کنسانتره بر مصرف خوراک، قابلیت هضم مواد مغذی، فراسنجه های شکمبه ای از چهار راس بره نر نژاد کرمانی چهارده ماهه با میانگین وزنی 35 ± 2 کیلوگرم به صورت طرح چرخشی در قالب طرح فاکتوریل 2×2 با چهار دوره 21 روزه استفاده شد. برای تهیه سیلاژ، 1200 کیلوگرم علوفه جو، به مدت 45 روز در کیسه های نایلونی سیلو شد. جیره های آزمایشی عبارت بودند از: 1) 40 درصد سیلاژ جو درشت و 60 درصد کنسانتره، 2) 60 درصد سیلاژ جو درشت و 40 درصد کنسانتره، 3) 40 درصد سیلاژ جو ریز و 60 درصد کنسانتره، 4) 60 درصد سیلاژ جو ریز و 40 درصد کنسانتره. میانگین هندسی ذرات سیلاژ جو درشت و ریز، به ترتیب 95/13 و 83/10 میلی متر بوده و pH سیلاژ ریز کمتر بود ($P=03/0$). نتایج حاکی از این بود که بیشترین مصرف ماده خشک در جیره های دارای 40 درصد کنسانتره بود ($P<001/0$)، اما بیشترین قابلیت هضم ماده خشک و آلی در جیره 60 درصد کنسانتره و 40 درصد سیلاژ جو ریز بود ($P<05/0$). مقدار pH مایع شکمبه، چهار ساعت پس از تغذیه با جیره های حاوی سیلاژ درشت بیشتر بود ($P=005/0$). غلظت نیترژن آمونیاکی مایع شکمبه تحت تاثیر جیره های آزمایشی قرار نگرفت. بیشترین تولید پروتئین میکروبی در جیره های سیلاژ جو ریز بود ($P<044/0$). کاهش سطح کنسانتره و اندازه ذرات سیلاژ جو، ضمن بهبود شرایط شکمبه و افزایش سطح تماس ذرات سیلاژ جو، سبب بیشترین قابلیت هضم ماده خشک و آلی بیشتر شد.

کلمات کلیدی:

سیلاژ جو، اندازه ذرات، مصرف خوراک، pH شکمبه، فراسنجه های شکمبه ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1166476>

